

TRANH ĐẤU CHO CÁC QUYỀN CON NGƯỜI LÀ BẢN TÌNH CA ĐẸP NHẤT!

... Ngày 20-6-1975, Chị Nijole Sadunaite, nữ tu Công Giáo 37 tuổi người Lituanie, bị đưa ra trước tòa án vì tội gọi là "tuyên truyền chống Liên-Xô". Thật ra, Chị là người đánh máy, quay ronéo và phổ biến tập "Ký Sự Giáo Hội Công Giáo Lituanie" để tố giác chính sách đàn áp tôn giáo của nhà cầm quyền cộng sản Liên-xô tại Lituanie.

Sau phiên tòa bất công, nữ tu Nijole bị kết án lưu đày sang vùng Sibérie lạnh giá. Khi bản án tuyên bố, Chị Nijole bình tĩnh đứng lên và ngỏ lời với toàn cử tọa, đặc biệt với các quan tòa kết tội Chị như sau:

Không phải tôi là người có tội nhưng các ông mới là những người vi phạm nhân quyền, được bảo đảm do chính luật lệ và hiến pháp của quý ông, và do chính các minh ước quốc tế quy định. Bởi vì các ông xem tôi như một tội nhân vô cùng nguy hiểm nên tôi không muốn biến những người muốn tìm luật sư bênh vực cho tôi thành mồi ngon cho sự báo thù của các ông, do đó, tôi từ chối việc luật sư bênh vực cho tôi.

Sự thật thì không cần phải có người bênh vực, bởi vì sớm hay muộn, sự thật cũng sẽ được sáng tỏ, và người ta bị bắt buộc phải chấp nhận nó. Chỉ có gian dối mới cần có nhà tù, khí giới và công an cảnh sát để kéo dài một quyền bính thật ngắn hạn. Không có hạnh phúc nào lớn hơn hạnh phúc được chịu đau khổ vì SỰ THẬT. Tôi không cần phải có người bênh vực cho tôi. Chính tôi tự bênh vực cho mình.

Sử liệu Giáo Hội Công Giáo Lituanie còn ghi đầy chứng tích mà các ông không thể chối cãi được. Nó bắt buộc các ông phải nhận ra hình ảnh của chính các ông trong tấm gương sử liệu này. Dù các ông có đập vỡ nó, nó vẫn tiếp tục phản chiếu những hành động gian ác của các ông. Các ông hùng hổ muốn tước đoạt cho được điều quý giá nhất: Đức Tin của chúng tôi. Các ông dám khinh thường cả đến tâm tình tôn giáo thánh thiêng nhất, sâu thẳm nhất và khó khăn nhất của cuộc sống: Giờ Chết của con người.

Chúng tôi - tín hữu Công Giáo - chúng tôi không có nhiều cơ may, nhiều trợ giúp đến từ phía loài người nhưng chúng tôi lại có trợ giúp vững mạnh, quyền uy, đến từ THIÊN CHÚA. Chúng tôi không sợ tù đày, ngục hình. Bốn phận của chúng tôi là tranh đấu bảo vệ nhân quyền. Các ông có thể đưa ra nhiều chiếu chỉ, lệnh cấm, tùy ý muốn của các ông. Phần chúng tôi, chúng tôi có THIÊN CHÚA trợ giúp chúng tôi. Chính Ngài giải thoát chúng tôi khỏi mọi sợ hãi.

Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời tôi, bởi vì tranh đấu cho các quyền con người là bản tình ca đẹp nhất. Phần tôi, chẳng những tranh đấu mà còn bị kết án vì đã tranh đấu nữa. Tôi hoàn toàn sung sướng tiến vào nhà tù, chấp nhận bản án lưu đày. Tôi sẵn sàng chết để nhiều người khác được sống.. Hôm qua, các ông ngạc nhiên khi thấy tôi hoàn toàn điềm tĩnh. Điều này chứng tỏ cho các ông thấy rằng lòng tôi tràn ngập Tình Yêu. Đúng thế. Chúng tôi phải mạnh mẽ chống lại tội ác, sự dữ, nhưng chúng tôi phải yêu thương những người đang ở trong bóng tối và bị làm lạc. Đó là điều con người chỉ có thể học được nơi trường dạy của Đức Chúa GIÊSU KITÔ mà thôi!

... Một vài năm sau cái ngày lịch sử trên đây, từ nơi Sibérie lạnh giá xa xăm, Chị Nijole viết về cho gia đình và bạn bè những tin tức về cuộc sống lưu đày của Chị. Cuộc sống khổ cực tù đày không làm giảm đi cái nhiệt tâm hăng say bảo vệ Đức Tin, bảo vệ Sự Thật của nữ tu Công Giáo Lituanie. Chị viết:

Ai yêu thương anh chị em mình và luôn làm điều thiện giúp ích cho họ, thì không bao giờ tự hỏi là mình có được hạnh phúc hay không, và niềm vui Chúa ban cho mình lớn lao hay nhỏ bé, bởi vì, kẻ nào yêu thì tin vào niềm vui, tin vào hạnh phúc, bằng con tim được Chúa yêu thương.

Tôi rất tiếc là không nhận được thư từ nào đến từ gia đình vì tất cả bị tịch thu. Bù lại, tôi nhận được hàng trăm lá thư, những điện văn đến từ khắp nơi. Tôi thật lòng ghi ơn tấm thịnh tình của những người tôi không hân hạnh quen biết nhưng lại liên kết trong cùng một Đức Tin.

Một nữ bác sĩ, làm việc tại trại lao động này từ 23 năm qua, hết sức kinh ngạc về số lượng thư và điện văn mà tôi nhận được. Bà chưa từng thấy có tù nhân nào nhận được thư nhiều như tôi. Nhưng bởi vì các tù nhân chúng tôi thật tình thương nhau, chia sẻ vui buồn, nên niềm vui của tôi cũng là niềm vui chung của cả mọi người trong trại!

Ngày 8-7-1980, nữ tu Nijole Sadunaite được phóng thích khỏi trại lao động khổ sai Sibérie và trở lại Lituanie, sau gần 6 năm bị giam cầm. Ngày Chị ra khỏi trại, khuôn mặt Chị cũng tươi vui rạng rỡ như ngày Chị bước chân vào trại giam, vì Đức Tin nơi Đức Chúa GIÊSU KITÔ và Giáo Hội Công Giáo, duy nhất, thánh thiện và tông truyền.

... "Chính Ta đây, chính Ta đây là Đấng an ủi các con, làm sao con lại sợ những người mang thân phận phải chết, sợ con cái Adam mỏng manh như cỏ nội hoa đồng? Chẳng lẽ con lại quên THIÊN CHÚA, Đấng đã dựng nên con, Đấng căng bầu trời và đắp nền trái đất, để suốt ngày con không ngừng run sợ trước những kẻ áp bức đang hăm hăm giận dữ, mưu tính hủy diệt con?" (Isaia 51,12-13).

("MISSI Magazine d'Information Spirituelle et de Solidarite Internationale", 2/1982, trang 43)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt